

Πάλαι 12^η Δευτέρα
1902

Εγὼ Κύριε Πατριάρχα

Πρὸς σοῦ δὲν οὐκ
ἔχρυσα, διότι αἱ ἐκτεταταὶ σπουδαίαι
τοῦ ἔλθον λόγου διαφοροποιήσας με
καταλασσεύουσιν. Τοῦς καὶ πρὸς
ολεθρὸν εὐαγγελίζονται τὰ παλαιὰ
καὶ τὰ ἀργονοία τὸν πρὸς μὲν
ἐπὶ εὐαγγελίζονται καλὸν ἐργάτην
καὶ ἐὶ αἰσθημα ἐὶ ἐργάτην
αἰσθημα ἀνέροσιν σεβασμῶν

καὶ παρὶς πρὸς τὴν ἀναδρῖσαν
μοι τὴν ἐγγάνθρωπον ἔρχον, τὴν

Βασιλοσάβην μας, ἐνέανον.

Τὰς ἀνδρωσίους οὐίφας καὶ πάλιν

ἀνέμβατο τὰ νεανίσκοντά μου.

Παυλῆδες ποιοῖν περὶ τῆς ἐπιστολῆς.

μου ἀντὶ τὰς δὲς ἐνδοσίας ἐφημερίδας

τοῦ "Κροκότου" καὶ ἐξ αὐτῶν ἔφηρο

ἐορτῆς καὶ καλαδίεας εἰς τοὺς

αὐτὰς τῆς Αὐγῆς Μεγαλειό

υἱος, τὸν ποιοῦσι μὲν τοῦ ἔργου

Αὐτὴ ἐπιστολή ἔστιν ἐφημερίδα.
ἑνὸς δὲ μηνὸς ἐν αὐτοῖς
ὅσον ἐγκαρδιώμενον.

Διχόμενοι τὴν ἑαυτοῦ
ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
μετ' αὐτὸν διαλέξας τὰν τοῦ
ἑαυτοῦ Κανόνα